

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16585/2022
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Афродита Савинов, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду и Града Београда, Градског секретаријата за дечију и социјалну заштиту, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 1024/22 од 07.04.2022. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 1024/22 од 07.04.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 2635/20 од 19.04.2021. године, одбачена је тужба тужиоца поднета 10.11.2020. године против тужених, ради накнаде штете.

Допунским решењем Вишег суда у Београду П 2635/20 од 10.01.2022. године, ставовима првим и другим изреке, тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка од по 45.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 1024/22 од 07.04.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П 2635/20 од 19.04.2021. године и допунско решење Вишег суда у Београду П 2635/20 од 10.01.2022. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење, у смислу одредбе члана 408, у вези члана 420. став 1. и 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по

службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП, при чему другостепена одлука садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја.

Према стању у списима, тужилац је поднео тужбу против тужених, ради накнаде штете и тужбом је тражио да се тужени обавезу да му солидарно исплате и то: 397.000.000,00 динара по основу обичне материјалне штете због срушених и постојећих непокретности и по основу причињене штете правним претходницима и самом тужиоцу у периоду од 09.04.1945. године до дана израде налаза и за период од дана израде налаза у наредних 15 година износ од 399.000.000,00 динара по основу измакле користи онемогућавањем правних претходника и самог тужиоца да користе потенцијал локације, 339.000.000,00 динара по основу измакле користи онемогућавањем правних претходника и самог тужиоца да уживају, користе и убирају плодове реализованог потенцијала локације и 379.000.000,00 динара по основу нематеријалне штете у виду психичке боли и шиканирања, окружености онемогућавањем да уживају, користе и убирају плодове вредне имовине, формирање породице и ускраћујући им право на живот, водећи их у прерану смрт, све са припадајућом каматом, као и да исплатом свих износа тужени стичу право да се књиже са правом својине на „правних претходника“ и тужиочевој „имовини“, исту настављајући да користе и уживају тада у складу са законом. Постављен је и евентуални тужбени захтев (који је опредељен као и основни тужбени захтев, осим у делу где је тражио да му тужени исплате на име материјалне штете због срушених и постојећих непокретности, уместо постојећих наведено је девастираних објеката). Тужбу је поднео преко пуномоћника адвоката, који је у име тужиоца тужбу потписао, а уз тужбу је приложио пуномоћје. Првостепени суд је одржао рочиште у смислу члана 294. став 2. ЗПП на коме је тужиоцу и његовом пуномоћнику предочено да је тужба неразумљива у смислу члана 294. став 1. тачка 7. ЗПП, након чега је пуномоћник тужиоца навео да остаје код поднете тужбе.

Првостепени суд је поднету тужбу одбацио као неразумљиву применом члана 294. став 1. тачка 7. и става 2. у вези члана 101. став 5. ЗПП. Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда да је тужбени захтев по својој суштини неразумљив и да се по тужби не може поступати, будући да тужба у конкретном случају нема одређен и разумљив захтев у погледу главне ствари, нити су наведене чињенице на којима захтев заснива, а тужбу је у име странке поднео пуномоћник из реда адвоката.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови поступили када су тужбу одбацили.

Наиме, одредба члана 98. став 3. и 4. ЗПП, која прописује обавезне елементе поднесака, као и одредбе члана 192. став 1. истог закона која прописује додатне обавезне елементе које тужба мора да садржи, тужба у конкретном случају садржи предмет спора и одређен захтев у погледу главне ствари.

У конкретном случају, тужилац је тужбом тражио да се тужени обавезу да му накнаде материјалну штету, измаклу корист и нематеријалну штету (ближе наведено у образложењу). Правилност одлуке о одбачају тужбе се наводима ревизије не доводи у сумњу. По оцени Врховног суда, правилна је оцена нижестепених судова да је тужба неразумљива у делу главног и евентуалног тужбеног захтева, будући да није јасно

какве су то срушене, а истовремено постојеће непокретности, какав вид штете представља измакла корист онемогућавањем његових правних претходника и самог тужиоца да користе потенцијал локације, а са тим у вези није јасан ни тражени вид штете који тужилац потражује у виду измакле користи онемогућавањем правног претходника и самог тужиоца да уживају, користе и убирају плодове реализованог потенцијала локације, те да је нејасно да ли тужилац тражи накнаду штете јер су предметни објекти срушени, да ли захтева накнаду због немогућности њиховог издавања или је тужилац очекивао неку другу корист, као и шта представља измакла корист онемогућавањем правних претходника и самог тужиоца да уживају, користе и убирају плодове реализованог потенцијала локације. Такође ни захтев за накнаду нематеријалне штете коју тужилац потражује од тужених није јасно опредељен, будући да тужилац тражи нематеријалну штету у виду психичке боли и шиканирања, оужености, онемогућавања да уживају, користе и убирају плодове вредне имовине, формирање породице и ускраћујући им право на живот, водећи их у прерану смрт, због чега није јасно да ли се ради о накнади нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, душевних болова узрокованих неким разлогом или накнади нематеријалне штете за претрпљени страх у смислу одредбе члана 200. ЗОО, нити је јасан захтев тужиоца да исплатом ових износа тужени стичу право да се књиже са правом својине на „правних претходника“ и тужиочевој „имовини“ настављајући да је користе и уживају сада у складу са законом. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 294. став 1. тачка 7. и става 2. у вези члана 101. став 5. ЗПП.

Нису основани наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 294. став 2. ЗПП није законом прописани разлог за ревизију (члан 407. став 1. ЗПП). Стога су правилно одлучили нижестепени судови када су одбацили тужбу тужиоца као неразумљиву.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић